

ALCATRAZ

VERSUS

ĎÁBELŠTÍ KNIHOVNÍCI

LEGIE ZAKLADATELOVÝCH KOSTÍ

BRANDON SANDERSON

ILUSTRACE HAYLEY LAZO

ALCATRAZ
VERSUS
ĎÁBELŠTÍ KNIHOVNÍCI

LEGIE ZAKLADATELOVÝCH KOSTÍ

ALCATRAZ
VERSUS
ĎÁBELŠTÍ KNIHOVNÍCI

LEGIE ZAKLADATELOVÝCH KOSTÍ

**BRANDON
SANDERSON**

ILUSTRACE HAYLEY LAZO

sloart

Copyright © 2008 Dragonsteel Entertainment, LLC
Text © 2008 Brandon Sanderson
Illustrations copyright © 2016 Dragonsteel Entertainment, LLC
Illustrations © 2016 Hayley Lazo
Cover illustration © Kevin Keele
Translation © 2023 Ondřej Pauser
Czech edition © 2023 Nakladatelství Slovart, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být
reprodukována v knižní, elektronické ani jiné podobě, ukládána do databází
či rozmnožována bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

*Pro Lauren, která kdovíjak dokázala být benjamínkem rodiny
a zároveň tou nejodpovědnější z nás*

Předmluva autora

Jsem lhář.

Chápu, že tomu nemusíte věřit. Ve skutečnosti v to doufám. Nejen že pak bude mé prohlášení působit mimořádně ironicky, ale bude to také znamenat, že máte daleko k pádu.

Podívejte, vím, že jakožto obyvatelé Svobodných království jste o mně slyšeli spoustu historek. Možná jste také na svých silimatických televizních obrazovkách zhlédli jeden nebo dva dokumenty. Rozumím tedy tomu, proč si myslíte, že nejsem lhář. Domníváte se totiž, že jsem prostě jen skromný.

Myslíte si, že mě znáte. Naslouchali jste vypravěčům. S přáteli jste probírali mé hrdinské činy. Četli jste historické spisy a slyšeli, co o mých husarských kouscích roztrubovali nejrůznější křiklouni. Potíž je, že větší lháři než já jsou už jen lidé, kteří o mně rádi mluví.

Neznáte mě. Nechápete mě. A rozhodně byste neměli věřit tomu, co se o mně dočtete v knihách.

S výjimkou – samozřejmě – této knihy, protože ta na rozdíl od ostatních popisuje skutečnost.

A nyní bych se rád obrátil na Tišináře. To znamená lidi, kteří žijí na místech známých jako Kanada, Evropa nebo obě Ameriky. Nechte se napálit tím, že se tahle kniha tváří jako fantasy! Podobně jako předchozí svazek ji musíme na území Tišin vydávat za zcela smyšlené dílo, abychom obalamutili knihovníky.

Tohle není fikce. Ve Svobodných královstvích – v zemích, jako je Mokia nebo Nalhalla – kniha vyjde otevřeně jako autobiografie.

• Předmluva autora •

Protože právě tohle to je. Můj vlastní příběh, který vyprávím – poprvé –, abych všem ukázal, co se opravdu stalo.

Pro jednou se hodlám vyvarovat klamu. Pro jednou se postarám o to, aby vyšla najevo pravda. Jmenuji se Alcatraz Smedry a vítám vás na začátku druhého svazku mého skutečného příběhu.

Kéž vám přinese prozření.

Kapitola

1

Kroutil jsem se v křesle uprostřed ponuré letištní haly a nepřítomně chroupal staré bramborové lupínky.

To asi není začátek, jaký byste čekali, že? Nejspíš jste si mysleli, že novou knihu začnu nějakým akčnějším způsobem. Třeba scénkou zahrnující ďábelské knihovníky – případně oltáře, oživená papírová monstra a alespoň pár samopalů.

Je mi líto, že jsem vás zklamal. Není to poprvé, co jsem něco takového udělal. Ale věřte, že to bylo pro vaše dobro. Rozhodl jsem se totiž, že se změním. Moje poslední kniha byla příšerně nefér – začal jsem ji velmi intenzivní, děsivou akcí. Jenže pak jsem slibně rozběhnutý děj utnul a nechal vás, čtenáře, tápat v nejistotě.

Slibuji, že už na vás takové triky ve svých příbězích zkoušet nebudu. Nebudu používat cliffhangery, abych vás přiměl číst dál. Budu s vámi jednat s respektem, rozvahou a na rovínu.

Ach, a mimochodem, zmínil jsem se, že jsem se během toho čekání na letišti ocitl zřejmě v největším nebezpečí za celý svůj dosavadní život?

Snědl jsem další bramborový lupínek.

Kdybyste mě v tu chvíli viděli, mysleli byste si, že jsem úplně obyčejný americký kluk. Bylo mi třináct a měl jsem tmavě hnědé vlasy. Oblékl jsem si džíny se širokými nohavicemi, zelenou bundu a bílé tenisky. Za posledních pár měsíců jsem trochu vyrostl, ale pořád jsem svou výškou patřil mezi dětmi mého věku k průměru.

Vlastně jediné, co se na mně vymykalo normálu, byly brýle s modře zabarvenými skly, které mi seděly na nose. Nebyly to běžné brýle proti sluníčku – vypadaly jako brýle na čtení vašeho dědy, akorát s něžně modrými čočkami. (Tenhle aspekt svého nového života pořád považuji za neskutečně nespravedlivý. Bůhvíproč platí, že čím mocnější okulátorské brýle máte, tím hloupěji vypadají. Vytvořil jsem teorii, která se tímto jevem zabývá – nazývám ji „Zákon neúměrné ubohosti“.)

Sežvýkal jsem další brambůrek. *No tak, kde jsi?* přemýšlel jsem nervózně.

Můj děda měl jako obvykle zpoždění. Pravda, *tak docela* za to nemohl. Leavenworth Smedry je koneckonců přece jen Smedry. (Příjmení samo o sobě mluvilo za vše.) Stejně jako mnoho dalších příslušníků rodiny Smedryových i on disponoval magickým talentem. Jeho nadání spočívalo

• Legie Zakladatelových kostí •

v tom, že se na veškeré schůzky dostavoval s větším či menším zpožděním.

Spousta lidí by to nejspíš považovala za otravnou nepříjemnost, my Smedryovi však víme, jak naše dary využít ve svůj prospěch. A tak děda Smedry pravidelně přicházel pozdě do cesty kulkám i všem dalším život ohrožujícím událostem. Jeho talent mu už nesčetněkrát zachránil krk.

Naneštěstí ovšem mívával zpoždění i v okamžicích, kdy už to tak výhodné nebylo. Podezřívám jsem ho, že svůj talent dost často také využíval jako výmluvu a sváděl na něj kdeco; zkusil jsem si s ním o tom už několikrát promluvit, ale neuspěl jsem. K naší debatě opět jednoduše dorazil pozdě, takže ho zvuk mých slov minul. (Kromě toho je podle názoru dědy Smedryho i taková debata nebezpečím, jemuž je třeba se vyhnout.)

Nahrbil jsem se v křesle o něco víc, abych vypadal co nejméně nápadně. Problém byl, že ten, kdo věděl, co hledat, by si všiml, že mám okulátorské brýle. V tomto případě šlo konkrétně o brýle komunikátorské, což je poměrně běžný typ brýlí, který dvěma okulátorům umožňuje komunikaci na kratší vzdálenost. S dědou jsme je v posledních měsících několikrát použili, když jsme utíkali a skrývali se před knihovnickými agenty.

V Tišinách znala moc a význam okulátorských brýlí jen určitá skupina lidí. Většina těch, kteří se pohybovali letištní

halou, neměla ani potuchy o okulátorech, silimatické technologii a sektě ďábelských knihovníků, kteří potajmu vládou světa.

Ano. Je to skutečně tak. Svět ovládají ďábelští knihovníci. Ostatní udržují v nevědomosti tím, že jim místo skutečnosti předkládají lži – vymysleli si vlastní historii, geografii i politická fakta tak, aby jim hrály do karet. Dokázali to, protože ovládají informace, které vkládají do knih – do knih, podle kterých se jmenují...

Ale podle mě by se jim mělo říkat spíš lživníci.

Dává to smysl, ne? Jestli teď máte chuť mlátit hlavou do něčeho tvrdého a hlasitě přitom nadávat, prosím, poslužte si. Já počkám.

Snědl jsem další brambůrek. Děda Smedry mě měl pomocí komunikátorských brýlí kontaktovat už před více než dvěma hodinami. Takové zpoždění už bylo moc i na něj. Nenápadně jsem se rozhlížel a snažil se v davu cestujících odhalit případné knihovnické agenty.

Žádného jsem si zatím nevšiml, ale to nemuselo znamenat vůbec nic. Ne vždycky dokážete knihovníka odhalit na první pohled. Ženy obvykle nosí brýle s kostěnými obroučkami a muži motýlky a oblekové vesty, ale pak se vyskytují i takoví, kteří umí dokonale splynout s běžnou populací Tišinářů. Jsou nebezpeční – a prakticky neviditelní. (Podobně jako potížísti, kteří čtou fantasy.)

Musel jsem učinit nesnadné rozhodnutí. Buď si nechám nasazené komunikátorské brýle, což ze mě pro knihov-

• Legie Zakladatelových kostí •

nické agenty dělá snadný cíl... Nebo je sundám, ale pak si zřejmě nevšimnu zprávy dědy Smedryho, kterou mi pošle, až se dostane dostatečně blízko, aby mě mohl kontaktovat.

Jestli se dostane dostatečně blízko, aby mě mohl kontaktovat.

Kolem místa, kde jsem seděl, prošla skupinka lidí. Táhli kufry na kolečkách podél řady sedadel a probírali odlet odložený kvůli mlze. S napětím jsem uvažoval, jestli to náhodou nejsou knihovníci. Po třech měsících na útěku ve mně už natrvalo zapustila kořeny úzkost.

S utíkáním byl ale konec. Už brzy opustím Tišiny a konečně se podívám do země, odkud pocházela moje rodina: do Nalhally.

Nalhalla byla součástí Svobodných království. Běžní Tišináři ani netušili, že existuje, ačkoli šlo o rozlehlý kontinent ležící uprostřed Tichého oceánu mezi Severní Amerikou a Asií. Nikdy jsem tam nebyl, ale znal jsem ji z vyprávění a už jsem se setkal s technologiemi, které jsou ve Svobodných královstvích běžné. S auty, která se řídí sama, přesýpacími hodinami, v nichž se písek sype stále stejně, i když je postavíte vzhůru nohama. Toužil jsem se do Nalhally podívat – a ještě víc jsem se toužil dostat z území ovládaného knihovníky.

Děda Smedry mi nevysvětlil, jak přesně mě hodlá dostat přes hranice ani proč se vlastně máme setkat na letišti. Těžko se dalo předpokládat, že bychom jen tak prostě nastoupili na letadlo mířící do Svobodných království. Ať už

jsme ale měli uniknout jakýmkoli způsobem, jedno bylo jasné – nebude to snadné.

Naštěstí jsem nebyl úplně bezbranný. Zprvė jsem byl okulátor a měl jsem přístup k některým velmi mocným brýlím. Zadruhé tu byl můj děda, který byl expert na úniky před knihovnickými agenty. Zatřetí jsem věděl, že se knihovníci snaží za každou cenu nevyvolávat rozruch, a to přesto, že tajně ovládali většinu světa. Nejspíš jsem se tedy nemusel bát policie nebo letištní ochranky – knihovníci se je snažili do svých věcí nezatahovat, protože by tak riskovali prozrazení svého spiknutí lidem, kteří v jejich žebříčku zaujímali příliš nízké postavení.

A taky jsem měl svůj talent. Ale... no, pořád jsem si nebyl úplně jistý, jestli jde o výhodu, nebo ne. Je to –

Ztuhl jsem. U vedlejší brány stál nějaký muž v obleku a tmavých brýlích. Předstíral, že čeká na odlet, ale přitom zíral přímo na mě. Když si všiml, že se na něj dívám, až příliš nonšalantně se odvrátil.

Jeho sluneční brýle byly pravděpodobně brýle bojovnícké – jedny z mála, které mohli používat i lidé, kteří nevládli okulátorskou mocí. Napřímil jsem se; vypadalo to, jako by si muž sám pro sebe něco mumlal.

Anebo mluvil do vysílačky.

U roztráštěného skla! zaklel jsem v duchu a hodil si batoh na záda. Vnořil jsem se do davu a vzdaloval se od brány. Už už jsem si chtěl sundat komunikátorské brýle. Jenže... co když se mě děda Smedry pokusí kontaktovat? V pře-

cpané odletové hale neměl šanci mě najít. Musel jsem si ty brýle nechat.

Myslím, že právě teď je vhodná doba, abych přerušil vyprávění a varoval vás, že občas vkládám do děje vsuvky týkající se nejrůznějších naprosto nedůležitých věcí. Je to jeden z mých zlovyků, který – společně s nošením ponožek, jež k sobě nepatří – na mně lidi dost štve. Ale čestně, není to moje vina. Podle mě za to může společnost. (Tedy za ty neladící ponožky. Ta záležitost s přerušováním děje jde jen a jen na moje triko.)

Nechal jsem si brýle na nose, zpomalil a sklonil hlavu. Nedošel jsem daleko, když jsem si všiml skupiny mužů v tmavých oblecích a s růžovými motýlky na krku, kteří se vezli na pohyblivém letištním chodníku kousek přede mnou. S sebou měli několik uniformovaných členů letištní ochranky.

Ztuhl jsem. Znovu. *A pak že nemusím mít obavy z policie...* Snažil jsem se překonat paniku, pomalu se otočil – tak nenápadně, jak to jen šlo – a chvatně se vydal jiným směrem.

Měl jsem si uvědomit, že se pravidla začínají měnit. Knihovníci strávili tři měsíce tím, že se mě a dědu Smedryho snažili polapit. Možná se jim nelíbilo, že by do toho měli zapojit oficiální představitele zákona, ale ještě mnohem míň se jim líbila představa, že by nás nechtyli.

Proti mně přicházela další skupina knihovnických agentů. Tentokrát šlo o dobrý tucet vojáků vyzbrojených

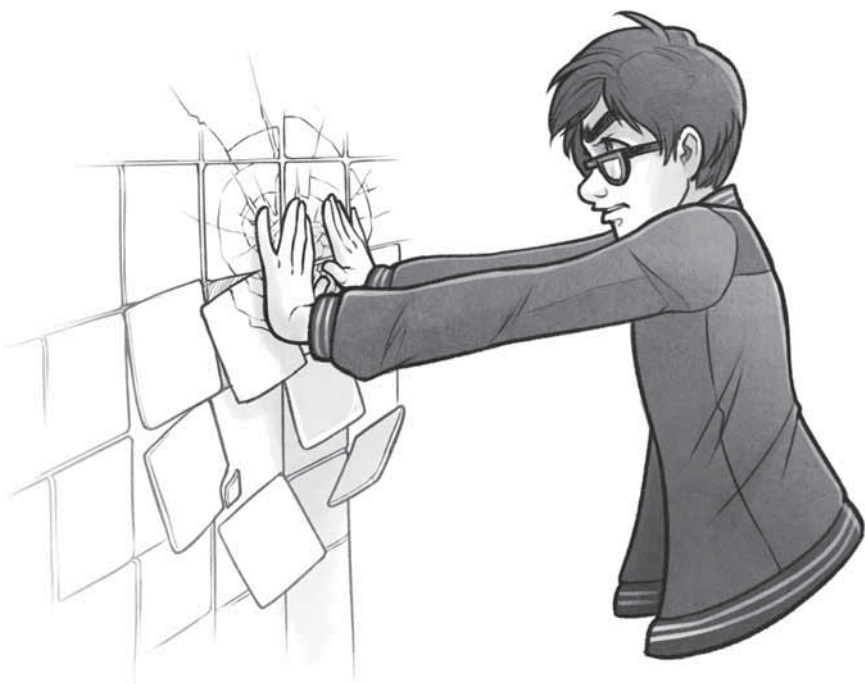
• **Brandon Sanderson** •

bojovnickými brýlemi, skleněnými meči a dalšími vyspělými zbraněmi. Zbývalo mi jediné...

Zahnul jsem na toalety.

Uvnitř několik lidí dělalo to, co se tak obvykle na záchodech dělá. Přiběhl jsem k zadní stěně místnosti. Nechal jsem batoh spadnout na zem a přiložil obě dlaně na vykachlíčkovanou zeď.

Několik mužů se na mě udiveně podívalo, ale na to už jsem si zvykl. Lidé se na mě tak dívali po většinu mého života – co jiného byste taky čekali u kluka, který běžně roz-

• Legie Zakladatelových kostí •

bíjí věci, co se obvykle nijak snadno rozbít nedají? (Jednou, když mi bylo sedm, se můj talent rozhodl rozbít betonový chodník, po kterém jsem právě šel. Zůstala za mnou řádka rozlámaných dlaždic, jako usvědčující stopa jakéhosi monstrózního vraždícího robota – který nosí boty velikosti šest.)

Zavřel jsem oči, abych se mohl lépe soustředit. Dřív mě můj talent plně ovládal. Nevěděl jsem, že by to mohlo být naopak – dokonce jsem dlouho ani nevěřil, že je to skutečné. A pak, když se před třemi měsíci objevil děda Smedry, se všechno změnilo. Zatímco jsme společně pronikli do místní veřejné knihovny, kde jsme pátrali po ukradeném písku z Rashidu, naučil mě, jak můžu svůj talent skutečně *používat*, spíš než abych podléhal jeho rozmarům.

Okamžik jsem se soustředil a vzápětí se mi z hrudi přes paže a do dlaní rozlila vlna energie. Kachličky začaly odpaďovat a rozbíjely se o zem jako rampouchy utržené z plovu. Nepřestával jsem se koncentrovat. Lidé za mnou začali křičet.

Knihovníci tu budou každou chvíli.

Zeď spadla, vyvalila se ven, směrem ode mě. Do vzduchu vystříkl proud vody z porušeného potrubí. Nezdržoval jsem se ohlížením po křičících mužích a místo toho jsem hmátl po batohu.

V ruce mi zůstal utržený popruh. Tiše jsem zaklel a popadl druhý. Utrhl se také.

To byl můj talent. Požehnání a prokletí zároveň. Už nebyl mým pánem – ale zároveň jsem stále nebyl schopný ho plně ovládat. Bylo to, jako kdybychom s mým talentem měli můj život ve střídavé péči: mně připadl každý druhý víkend a o některých prázdninách.

Nechal jsem batoh batohem – po kapsách bundy jsem měl poschovávané svoje brýle, a to byly jediné opravdu hodnotné věci, které jsem vlastnil. Protáhl jsem se dírou, přešel rozpadlé zdivo a ponořil se do útrob letiště. (Hm. Z toalet do útrob – většinou to probíhá opačně.)

Ocitl jsem se v nějaké servisní chodbě nebo tunelu. Prostor byl jen spoře osvětlený, a očividně stejně sporadicky uklízený. Běžel jsem tunelem několik dlouhých minut, až jsem si začínal myslet, že už jsem snad nechal terminál za sebou a brzy se vynořím v jiné budově, kam mě průchod dovede.

Tunel končil několika schody vedoucími k velkým dveřím. Zaslechl jsem za sebou výkřiky a riskl krátký pohled dozadu do chodby. Rychle se ke mně blížila skupina mužů.

Otočil jsem se zpět a popadl kliku. Bylo zamčeno, ale dveře byly vždycky něco jako moje specialita. Klika odpadla; odhodil jsem ji za sebe. Potom jsem kopl do dveří a vpadl do obrovského hangáru. Nade mnou se tyčila monumentální letadla, jejich kokpity však byly tmavé a prázdné. Na okamžik jsem zaváhal, ohromený obřími

• Legie Zakladatelových kostí •

trupy dopravních prostředků podobných monstrózním příšerám, vedle nichž jsem si připadal jako trpaslík.

Potřásl jsem hlavou ve snaze probrat se z omámení. Knihovníci mi byli v patách. Naštěstí se zdálo, že v hangáru nejsou žádní lidé. Zabouchl jsem dveře a přiložil dlaň k zámku. S pomocí svého talentu jsem ho rozbil, aby nešel otevřít. Přeskočil jsem hrazení a přistál na schodech, po kterých jsem seběhl na plochu, kde parkovala letadla.

Moje nohy zanechávaly v prachu na podlaze zřetelné stopy. Zamířit na ranvej by zřejmě byl nejjistější způsob, jak se nechat chytit, zvláště vzhledem k tomu, že knihovníci zapojili do akce letištní ochranku. Schovávat se však mohlo být stejně riskantní.

Celá ta situace může posloužit jako skvělá metafora pro můj život. Podle všeho ať jsem dělal cokoli, vždycky jsem skončil v ještě větším nebezpečí, než jsem byl na začátku. Také by se to dalo popsat starým přirovnáním „z deště pod okap“, jež Tišináři pořád rádi používají.

(Rád bych poznamenal, že tišinářská pořekadla, přirovnání a přísloví nejsou nijak zvláště kreativní. Osobně bych například zmíněné rčení vylepšil následovně: „z deště rovnou do bazénu se žraloky vyzbrojenými motorovými pilami a osedlanými vražednými kotátky“. Ale pochybuju, že by se to uchytilo.)

Na dveře za mnou zabušily pěsti. Ohlédl jsem se a potom jsem se rozhodl. Zkusím se schovat.

Doběhl jsem k malým dvířkům ve stěně hangáru. Kolem jejich hran prosvítalo světlo. Předpokládal jsem, že bych se tudy dostal na ranvej. Dal jsem si záležet, aby po mně na podlaze zbyly zřetelné otisky. Jakmile jsem svou falešnou cestičku dokončil, vyskočil jsem na krabice, které tam stály, přelezl je a na druhé straně skočil na zem.

Dveře se otrásaly, jak se je muži snažili vyrazit. Už nevydrží dlouho. Smykem jsem vklouzl za obří kolo Boeingu 747 a sundal si komunikátorské brýle. Potom jsem sáhl do bundy. Nechal jsem si dovnitř našít kapsičky vystlané vrstvou speciálního materiálu pocházejícího ze Svobodných království, jež chránila brýle před poškrábáním. Vybral jsem si brýle se zelenkavými skly a nasadil si je.

Dveře začínaly povolovat.

Nevěnoval jsem okolnímu dění pozornost a místo toho se soustředil na podlahu hangáru. Potom jsem aktivoval brýle. Okamžitě se zvedl poryv větru, foukal směrem od mého obličejce a smetal některé ze stop, co jsem zanechal na podlaze. Větrotvorné brýle mi daroval děda Smedry několik týdnů po naší „návštěvě“ knihovny.

Když se nadávající knihovníci konečně probili skrze dveře, zbývaly už jen ty stopy, které jsem *chtěl*, aby zůstaly viditelné. Skrčil jsem se za kolem, zadržel dech a snažil se zklidnit rozbouřený tep, zatímco jsem poslouchal, jak kroky vojáků a ochranky duní na schodech.

Tehdy jsem si vzpomněl na své ohněstrůjné brýle.